

Za našo deco.

Vrvar Hasan.

(Pravljica iz zbirke »Tisoč in ena noč.«)

Ko so se dovolj nahodili, so se odpravili na obed. Pred večerjo so vsi trije zasedli konje in so jahali izven mesta v okolico. Bila je že noč, ko so se vrnili. Hasanov sluga je bil pozabil tega dne kupiti ovsa za konje. Trgovine so pa že bile zaprte. Poiskal je vse sosesde, če ne bi kje kaj našel, kar bi moglo konjem služiti za hrano. Neki siromak iz sosedstva mu je ponudil lonec z otrobi, pa tako, da mu potem lonec vrne. Sluga je vzel lonec in ga je odnesel v hleve. Ko je izsul otrobe v jasli in jih je hotel z roko malo porazdeliti, je začutil pod roko nekaj trdega. Izvleče nek zavojček. Ni ga odprl, ampak odnesel ga je Hasanu, ki je sedel s svojima gostoma pred hišo. Ko je Hasan pogledal zavoj, je to bila ona druga mošnja, ki mu jo je bil dal Sadi. Poln radosti se je okrenil do prijateljev, rekoč:

»Sam Bog noče, da bi odšla vidva od mene, preden se ne prepričata, da sem govoril resnico. Tukaj je druga mošnja, ki sem jo bil prejel od Sadija.«

Sadi je štel in res, sto devetdeset zlatnikov je bilo tu. Tedaj je sluga prinesel tudi lonec, katerega je Hasan takoj spoznal za svojega.

Sadi je bil sedaj prepričan, da je Hasan govoril resnico, pa je rekel Sadu:

»Ti si zmagal. Zdaj vidim, da ni dovolj imeti le denar, če naj postane siromak bogat. Moj denar ni Hasanu nič pomagal, tvoj bedni košček svinca pa mu je pripomogel do blagostanja.«

Hasan je hotel Sadiju vrniti dobljenih štiri sto zlatnikov. Ko pa on tega ni hotel sprejeti, je naročil, naj se denar porazdeli med reveže.

Drugega dne sta prijatelja odšla. Hasan ju je pri odhodu srčno poljubil ter ju je zopet zagotavljal, da se ima samo njima zahvaliti za svoje bogastvo in za svojo srečo. Večkrat so pozneje bili vsi trije skupaj in polagoma so postali nerazdružljivi prijatelji.

Konec.

Snegulčica.

(Iz zbirke »Grimmove pravljice«.)

Bilo je sredi zime. Velike snežinke so polagoma padale z neba kakor perje. Kraljica je sedela ob odprtem oknu, ki je imelo okvir iz ebenovine.* Vezla je, pa je pri tem bolj opazovala, kako naletava sneg. Naenkrat je vstala in se je nagnila skozi okno, da bi bolj videla, ali pri tem se je slučajno zhotela v prst. Tri kaplje krvi so padle v sneg.

To je bilo lepo videti: rdeča kri na belem snegu, da je kraljica sama rekla: »Oh, če bi imela dete, belo kakor sneg, rdečo kakor kri in črno kakor ebenovina!«

Ni trajalo mnogo in dobila je hčerko, ki je imela kožo belo kakor sneg, lica in ustnice rdeče kakor kri, lase pa črne kakor ebenovina. Dali so ji ime »Snegulčica«. Kmalu potem, ko se je dete narodilo, je uboga kraljica umrla.

Čez leto dni se je kralj zopet poročil. Nova kraljica je bila zelo lepa, pa še bolj ošabna in prezirljiva radi svoje lepote. Ona ne bi bila mogla živeti, če bi bila izvedela, da je še kje kakka žena, ki je lepša od nje. Imela je čarobno ogledalo in kadarkoli je stopala mimo njega, ga je vprašala:

»Ogledalo na steni tej,
katera žena je najlepša na svetu? Povej!«

Ogledalo je vselej odgovorilo:

»Kraljica, ti
najlepša žena na svetu si!«

Ona je bila zadovoljna, ker je vedela, da ji ogledalo govori vedno le golo resnico.

Mala Snegulčica je doraščala. Iz dneva v dan je rasla tudi njena lepota. Ko je bila stara sedem let, je bila lepa kakor angel.

Joj! Ko je nekoč kraljica zopet stala pred ogledalom in ga je vprašala kakor običajno, ji je ta odgovoril:

»Kraljica, ti
lepa, prelepa si,
pa Snegulčica je tisočkrat lepša ko ti!«

Kraljici se je zdelo, kakor da bi jo bilo kaj udarilo po glavi. Vsa je rumenela in zelenela od

zavisti. Če je od tega dne dalje Snegulčico le videla od daleč, ji je kri vzklopela, tako je delklico zasovražila. Njena zavist je rasla čimdalje bolj, tako da ni imela miru ne po dnevu in ne po noči.

Od same zlobe je celo obolela. Tedaj je zapovedala, naj ji pokličejo lovca. Rekla mu je: »Odvedi Snegulčico v gozd in jo tam ubij. Da pa bom sigurna, da si moje povelje res izvršil, prinesi mi njeno srce!«

Dalje sledi.

Pogreznjen otok.

Iz japonske prestolnice Tokio javljajo: V času velikega potresa na Kitajskem je dožvela japonska vojna ladja v Tihem Oceanu nekaj izrednega. Ladja je vrgla sidra južnovzhodno od Karolinskega otočja pred koralnim otokom. Naenkrat je dvignil 30 m visok val ladjo in jo odtrgal. Ko je parnik zdrknil z višine v globino, bi se bil malodane prekučnil. Mornarji so komaj dosegli s polno paro visoko morje. Pozneje je ladja dognala, da je cel otok, pred katerem se je bila usidrala, zginil. Morje je bilo na milje daleč tamkaj, kjer je bil otok, pokrito z mrtvimi ribami.

OGLASI

v »Slov. gospodarju«
imajo
najboljši uspeh!

Zenske plašče
zimske suknje
gotove obleke
manufakturo
:: pletenine ::

dobite najceneje pri:

I. Preac

Maribor Glavni trg 13

Oglejte si zalogo!

Lepe tiskovine

za trgovce, obrtnike, urade, kakor tudi večbarvne razglednice, barvotiske in druge v svojo stroko spadajoče tiskavnice v latinici in cirilici

izvršuje

hitro, solidno in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

Horoška c. 5

Cekov. račun
št. 10.602

Telefon interurb. št. 2113

* Dragocen črn les.